

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

ΘΑΛΕΙΑ ΦΛΩΡΑ

ΗΤΟ μαθήτρια ακόμη μικρά του ἐν Κ)πόλει Ζαπτείου, ὅτε ἡ τότε διευθύντρια κ. Κεχαγιᾶ διέγνωνε ἐν αὐτῇ τὸ τάλαντον τῆς ζωγραφικῆς. Εὐτυχῶς τὸ τάλαντον αὐτὸ ἐγκαίρως ἐνισχύθη διὰ τῆς μεταδόσεώς της εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικὴν πόλιν τοῦ Μονάχου. Ἐκεῖ μαθητεύσασα ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ παρὰ τῷ Ἰακωβίδῃ, ἀνεδείχθη ἡ Θάλεια Φλωρᾶ καλλιτέχνης πολλοῦ λόγου ἀξία, σήμερον δὲ εἶνε ἀναμφισδητῆτως ἡ κορυφαία τῶν Ἑλληνίδων ζωγράφων.

Ὅ,τι διακρίνει τὴν δεσποινίδα Φλωρᾶ εἶνε ἡ ἐπιμέλεια μεθ' ἧς ἐργάζεται, ἡ ὑπομονή, ἡ ἀντιληψὶς τοῦ χρώματος. Ἴσως δὲν ἔχει εὐρεῖαν φαντασίαν, οὐδ' ἐνασμενίζεται εἰς τὰς παρατόλμους καὶ νεωτεριστικὰς πτήσεις καλλιτεχνικῆς ἰδιορρυθμίας. Ἡ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν ταῖς Πινακοθήκαις τοῦ Μονάχου ἀντιγραφὴ ἔργων ἐξόχων ζωγράφων προσέδωκεν αὐτῇ δύναμιν καὶ σταθερότητα χρωστικῆς καὶ καθωδήγησεν εἰς τὴν ἑντεχνον καὶ ἐν πρωτοτύποις ἔργοις γραφὴν. Δὲν διαφεύγει αὐτὴν ἡ λεπτομέρεια, ἣν τινὲς καλλιτέχνηαι ὁσιάζουσι χάριν τοῦ συνόλου καὶ τῆς γενικῆς ἐντυπώσεως.

Ἐκ τῶν ἔργων τῆς δεσποινίδος Φλωρᾶ αἱ προσωπογραφίαι διακρίνονται ἰδιαίτατα. Δύο παστὲλ μικρά, ἡ «νεᾶνις» καὶ ἡ «σκέψις» εἶνε ἄξια ἰδιαίτερας μνείας, τὸ πρῶτον διὰ τὴν ἀθρότητα τοῦ σχεδίου, τὸ ἕτερον διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως. Ἡ Αὐτοπροσωπογραφία της, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ φιλαρέσκεια ἀπεπνίγη διὰ νὰ ἐξαρθῇ ἡ τέχνη, εἶνε ἔργον ἐξόχως καλόν.

Ἐκ τῶν συνθέσεών της, ἡ «Κιθαρωδὸς» ἦν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡ «Πινακοθήκη» ἐνεποίησεν ἐντύπων καὶ ἐν Παρισίοις ἐν τῷ πενήντῳ καλλιτεχνικῷ περιβάλλοντι τοῦ Ἑλληνικοῦ περιπτέρου, δύο-τρεῖς δὲ κρητιδογραφίαι καὶ ἡ «Νηρὴς» εἶνε ἔργα πολὺ εὐτυνείδητα. πρὸ παντὸς δὲ τὸ «Παραμῦθον τῆς Βασιλοπούλας». Διὰ τὰ ἄλλα σχ.δογραφήματα καὶ τὰς σπουδὰς περιττὸν εἶνε νὰ γράψωμεν τι. Καὶ πολλὰ εἶνε καὶ καλὰ.

Ἡ δεσποινὶς Φλωρᾶ διεκρίθη, ἐπίσης καὶ διὰ μίαν ἀρίστην ἀντιγραφὴν ἐκτεθεῖσαν δις ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τῶν Φιλοτέχνων, τὴν «εἰς Αἴγυπτον φυγὴν» τοῦ Βᾶν-Δίλ, τὴν ἐν Μονάχῳ εὐρισκομένην. Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν λίαν εὐμενῶς εἶχεν ἐκφρασθῇ ὁ ἀείμνηστος Γύζης, εἰπὼν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀφήσουν νὰ φύγῃ ἡ ἀντιγραφὴ αὐτὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἀτυχῶς τὸ ἔργον δὲν ἐπωλήθη, ὑποθέτομεν δὲ ὅτι θὰ τὸ ἔχῃ ὑπ' ὄψει τοῦ ὁ κ. Ἰακωβίδης, ὅστις ἤδη καταρτίζει τὴν Ἑθν. Πινακοθήκην.

Κατὰ τὴν προσοχὴν ἐκθέσειν τοῦ «Παρνασσοῦ» θὰ ἐκθέσῃ τὴν «Ἠλὼν» ἔργον ἱκανῆς ἐμπνεύσεως, ὅπερ μάλιστα τῶρα ἐτελείωσι, μίαν προσωπογραφίαν (Fusain) τῆς ὁμοτέχνου δεσποινίδος Λασκαρίδου καὶ τινὰς σπουδὰς νεωτάτας.

Ὡς ἄνθρωπος, ἡ δεσποινὶς Φλωρᾶ εἶνε συμπαθεστάτη. Ἀφελής, ἄκακος, εἶνε τύπος ὄντως καλλιτεχνικῆς ψυχῆς. Ἐμπνεομένη πά τοτε ἀπὸ τὸ ὕγιες καλόν, ζῇ διὰ τὴν τέχνην μόνον. Μὴ ἀναμιγνυομένη, οὐδὲ πόρρωθεν, ἀπὸ χαρακτῆρος εἰς τὰ προσωπικὰ καλλιτεχνικὰ ζητήματα. τὰ ὁποῖα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν μικρόκοσμον ἀπειλοῦν νὰ καταπνίξουν τὰ σπέρματα τοῦ ἀγαθοῦ, ὀνειρεύεται πάντοτε τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος καὶ τὴν Δόξαν τῆς καλλιτεχνικῆς ἀναβιώσεώς της.

Ἡ δεσποινὶς Φλωρᾶ, ἣν ξενίζουν ἀπὸ πέντε μηνῶν αἱ Ἀθῆναι, ἐλύσασαι τόσῳ πολὺ τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν της, ἀποχαιρετᾷ τὴν πόλιν τῆς ἀρχαίας τέχνης διὰ μιᾶς προχείρου ἐκθέσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις ἔργων της. Εἶνε ὁ ποιητικώτερος ἀποχαιρετισμός. Ἀπερχομένην τὴν συνοδεύουν, ἐκτὸς τῆς εἰλικρινοῦς ἐκτιμῆσεως πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν της ἱκανότητα καὶ αἱ εὐχαὶ διὰ τοὺς προσεχεῖς γάμους της μετὰ τοῦ Οὐγγρου ζωγράφου καὶ συμμάχου τοῦ της ἐν Μονάχῳ, τοῦ κ. St. Alexits, τοῦ ὁποῖου ἔργα ἡ «Πινακοθήκη» δὲν θ' ἀμελήσῃ νὰ δημοσιεύσῃ.

